

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 251. szám

2013. november

Idősek imája

Te adj erőt, hogy lépni tudjak,
Ha megbántanak, ne zokogjak,
Te add meg, hogy eltűrjenek,
Hogy hibáimmal szeressenek.
Te erőltess meg erőtlenségem,
Hogy másként vigyem a keresztem.
Te légy árvaságom erős támasza,
Tudom, hogy te vagy a gyengék gyámola.
Te őrizd meg gyengülő eszem,
Hogy életem nagy teher ne legyen.
Te adj azoknak szeretetet,
Akiknek én adtam életet.
Legyen szívükben jóság, irgalom,
Öregségemet értő szánalom.
Áldd, őrizd őket édes Jézusom,
Hogy találkozhassunk Nálad egykoron.
Vezess, erősíts, oltalmazz,
A végső órámön irgalmazz!

Formáld szívem!

Október egyik felhőtlen hétfőjén a Lágymányosi Ökumenikus Központban vettem részt egy KOMT konferencián. Hogy mi a KOMT? Keresztény Orvosok Magyarországi Társasága. Szóval csak orvosok? Bár nevében még igen, de gyakorlatilag minden keresztény egészségügyi dolgozóra kiterjed. Dolgozók? Akkor mit kerestek ott egy diák? Válasz: kell az utánpótlás, így többen is voltunk diákok.

A minden évben megrendezésre kerülő konferenciának idén mi, fiatalok voltunk a fő-

szervezői, előadásra pedig leginkább az előtünk haladó generációt kértük fel. A téma – ahogy azt a cím is jelzi – „formáld szívem” névvel került meghirdetésre, főelőadónk pedig – Dr. James Tomlinson családorvos – egyenesen Angliából érkezett hozzánk. Rajta kívül is sokan felszólaltak a hétfője folyamán (nem csak doktorok, de pásztorok is), színesítették a programot a közös étkezések, reggeli áhítatok, énekek. Fiatalok, idősek együtt; katolikusok, protestánsok, szabad keresztyének; orvosok, fogorvosok, gyógyszerészek és sok más egészségügyi; már így önmagában is nagyon különlegesnek ígérkezett.

Mi volt az összbenyomásom a konferenciáról? Egy szó: megfrissülés. Azt gondoltam előtte, majd úgyis jót alszom, miközben mennek az előadások, hiszen épp eléggé fáradt vagyok az iskolai előadásoktól is, most még itt ez az újabb program. De figyelve azokat az embereket, akik az előttem is álló pályát már nagyrészt megfutották, hallgatva, hogy mekkora lelkesedéssel számolnak be róla, hogyan formálódott a szívük munkájuk minden egyes mozzanatában – ez olyasmi, amin az ember nem egykönnyen alszik el. Feledhetetlen volt, amikor egy nyugdíjas sebészorvos lejött a színpadról a közönség soraiba, néven szólította a kollegáit miközben az isteni hivatást magyarázta:

„Az én otthonomban én vagyok a család feje. Hiába, lehet, hogy nem vagyok tökéletes férj a feleségem számára, de az Úr engem adott neki. És az én szerepem, hogy őt és a gyermekeimet vezessem. Nem így van ez nálatok is, Pista? Ezt nem teheti meg a feleségem helyettem, csak én.”

Aztán volt olyan előadó, aki az életben betöltött szerepeinkről beszélt. Szemléltetésképp

pen elvette a szabad székeket a sorokból, majd a színpadra állította. Milyen székek kerültek ki? Férj, apa, pásztor, helyi polgár, kuratóriumi tag, MEKDSZ vezetőség, mentálhigiénés alkalmazott... Miután kitett legalább kilenc széket, sorra helyet foglalt valamelyikben. Ám ahogy leült abba a székbe, hogy „focimeccs a barátokkal”, rögtön szembekerült vele a felesége, aki a „férj” nevű székbe hívta vissza őt. Zsúfolt élet tele szerepekkel, ütközésekkel. Hát igen, orvosi élet, de nem ilyen-e mindannyiunk élete?

Több előadó is beszélt a „család vagy hivatás” témakörében. Számomra ez különös fontossággal bírt, hiszen – bár nem érzem, hogy már itt lenne, de – előbb-utóbb nekem is komoly döntéseket kell meghoznom e téren. Az egyetemi sablon a következő: mikor az osztálytársaimnak beszélek arról, hogy majd szeretnék családot, gyerekeket, ők csak legyintenek, és azt mondják, akkor rossz szakmát választottam. Ez a konferencia ellenpélda volt, aminek nagyon örülök. Az előbbi szívsebésznek csak öt gyereke volt, de egy másik orvos házaspárnak kilenc. Mondjuk itt az édesanya fogorvos, aki kettejük közül legalább pénzt is hoz haza. De nem az anyagi a lényeg, hiszen mint kiderült, az öt saját gyermek után még négyet örökbe fogadtak.

Végül Dr. Drenyovszky Irénke néni röviden összefoglalta a KOMT fennállásának huszonöt évét. Olyan képek is előkerültek a kivetítőn, amelyiken ő van rajta az egy-két éves unokájával. Ma ez az unokája már egy-két éves gyermekét tartja a kezében, míg a dédnagymama továbbra is ott áll a háttérben; itt pedig a mikrofon előtt. Jó volt hallani arról, hogy ez az egész KOMT úgy indult, hogy néhány fiatal orvos összejárt imádkozni. Sokszor hallottam már, hogy egy egyetemi imacsoporthoz nagy dolgok születnek (Müller György, William Wilberforce, John Wesley vagy C. S. Lewis esetében), és örömmel tölt el, hogy én is részese lehetek egy hasonló imacsoporthoz.

Összegzésként is csak azt tudom mondani, hogy nagyon megfrissítő volt számomra a konferencia. Üdítő volt látni, ahogy éneklés közben idős orvosok felállni már nem tudtak, de kezüket így is az Úr felé emelték; amikor hetvenen felüliek nagyobb tüzzel beszéltek az Úrról, mint mi; és amikor örömmel fogadták, hogy mi, fiatalok is felszólalunk, szervezünk,

törekszünk. Formáld szívem! Bizonyos értelemben ne úgy, hogy egymásra hasonlítsunk, de mindenképpen úgy, hogy Krisztusra!

„Mi pedig mindnyájan fedetlen arccal tükrözzük az Úr dicsőségét, és ugyanarra a képre átváltozunk dicsőségről dicsőségre úgy, mint ahogyan az Úr lelke formál.” 2.Kor. 3:18.

(Széll László)

A palack

Sir William Osler, az Oxfordi Egyetem kiváló orvosprofesszora asztalán egy kis üvegben vizelet van. Fiatal, tágra nyílt szemű orvostanhallgatókból álló osztály ül vele szemben, és hallgatja előadását arról, hogy milyen fontos megfigyelni a részleteket. A professzor, hogy kiemelje a lényegét, a következőt mondja:

- Ebben az üvegben egy vizsgálati minta van. Sokszor elegendő megkóstolni ahhoz, hogy megállapítsuk, milyen betegségben szenved a páciens.

Azzal belemártja ujját az üvegbe, majd lenyalja az ujját. Folytatja az előadást:

- Most körbeadom az üveget. Mindenki tegyen ugyanúgy, ahogy én. Hátha sikerül megtanulni ennek az eljárásnak a fontosságát, és fel tudjuk állítani a diagnózist.

A palackot továbbadják sorról sorra; minden hallgató óvatosan belemártja az ujját, majd egy fintor kíséretében nagy bátran megkóstolja a tartalmát. Ezután Dr. Osler visszaviszi a palackot az asztalára, és az egyetemisták nagy megdöbbenésére így folytatja:

- Uraim, most meg fogják érteni, miért hangsúlyoztam a részletek megfigyelésének fontosságát. Ha figyelmesek lettek volna, észrevették volna, hogy én a mutatóujjamat dugtam a palackba, és a középső ujjamat nyaltam le.

Sokan pontosan úgy élik az életüket, mint Osler professzor osztálya. Azt gondolják magukról, hogy ők már teljesen kiismerték az életet, de elfeledtek egy nagyon fontos részletről: hagyniuk kell, hogy Jézus olyan embereké tegye őket, amilyenek Isten akarja látni őket. Ennek eredményeként az élet mérgező és

keserű.

Isten azonban nem titkolja el előlünk a megoldást, és nem is próbál megtéveszteni minket, ahogy Osler professzor tette a hallgatóival. A Biblia világos utasításokat tartalmaz arra nézve, hogyan kell élnünk, hogy életünknek értelme és célja legyen. Mindössze arra van szükségünk, hogy nyissuk ki a szemünket, gondolkodjunk, és figyeljünk oda arra, amit Isten mondani akar nekünk. „Éreztétek és lássátok, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki hozzá menekül" (Zsolt.34:9).

(-net-)

A hűség jutalma

Erika egy nagyvállalat vezérigazgatójának asszisztense volt. Szüleitől keresztény nevelést kapott, de nem vette túl komolyan a hitét, amíg az élete egy lelki gyakorlat után nem vett egy nagy fordulatot. Ott és akkor elhatározta, hogy ezentúl Jézus Krisztus tanítása szerint él.

Az Úr Jézusban frissen felfedezett hit örömevel ment oda egy napon a főnökéhez, és közölte vele, hogy a jövőben nem fogja leírni és továbbítani az üzleti életben általánosan elterjedt hazugságokat. Főnöke csodálkozva nézett az eddig olyan kiegyensúlyozott nőre, és így szólt:

– Jó, ez a maga dolga, de akkor felmondok magának. A felmondási idő leteltéig a könyvelésben dolgozhat.

Az eset az egész cégben nagy feltűnést keltett, mindenki erről pletykált. Az emberek szemében lekerülni a vezérigazgatói asszisztensi állásból egy kezdő könyvelő pozíciójába nagy lecsúszást jelentett, de Erika mindenki meglepetésére bátran és nyugodtan viselte a sorsát.

Elérkezett az utolsó munkanapja. A nagyfőnök hívatta:

– Talált már új állást? - kérdezte.

– Nem. - érkezett a válasz.

– Ez esetben, kérem, maradjon itt. Ön lesz itt a főkönyvelő.

Aki lop, az hazudik is - mondja a régi közmondás. A vezérigazgatónak nyilvánvalóan ez változtatta meg a döntését, amikor az asszisztens maradásáról döntött.

„... és kimentí lelkünk a próbából!”

A fent idézett mondat-töredék egyik énekünk befejező sora (Várjad ó, én lelkem, várd az Urat...).

„Nyomorúságra születik az ember – s A próbák útja ez a földi út...” – olvastam egy versben.

Attól az életszakasztól kezdve, amikor már felismerjük azt, hogy mi a bűn, telve van az életünk kísértésekkel.

Az Úr Jézus nem ígért nekünk napfényes utakat itt a földön. „Ezen a világon nyomorúságotok lesz, de bízzatok, én legyőztem a világot!”

Milyen jó azt tudnunk nekünk hívő embereknek, hogy az Úr Jézus kísértéseinkben, hit-harcainkban mellettünk áll. Olyan jó, ha Vele mindig – a hétköznapokban is – állandó kapcsolatban állunk. Így tudjuk elhordozni azokat a megpróbáltatásokat, amiket Ő megenged. Így tudjuk legyőzni a kísértéseket is, amiknek napról-napra ki vagyunk téve.

Sokszor úgy érezhetjük, hogy a Sátán szinte száz hadával támad. Mi, hívő emberek tudjuk azt, hogy ezek felett Jézus győzelmet tud adni.

Jézust is megkísértette a Sátán. Háromszor is. Ekkor Jézus földi emberként élt. Nagyon is kísérhető volt. De ellen tudott állni a Sátánnak. – Ezután a harc után angyalok erősítették Őt.

Vegyünk példát Jézusról! Tudhatjuk azt, hogy ami megpróbáltatást Ő megenged, ahhoz Ő erőt is ad.

„Aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözlül” – írja a Biblia. Igyekezzünk bemenni a szoros kapun!

Ha győztesek tudunk lenni a megpróbáltatásokban, akkor a jó Isten megjutalmazhat bennünket. Már itt a földi életben is.

Az igazi felmagasztalás majd a mennyben lesz, az Úr Jézus trónusánál. Igyekezzünk arra, hogy ott lehessünk az üdvözülők között! Az Úr Jézus át tud minket segíteni a legnehezebb életszakaszokon is!

Köszönjük meg ezt Neki!

(Halász Sándorné)

Ifjúsági rovat

Sok szeretettel köszöntöm ismét a Testvéreket az ifjúság nevében.

Az elmúlt hónap szokásosan telt az ifjúság életében, viszont volt néhány kiemelt eseményünk. Tartottunk filmnézős ifi alkalmat és elbúcsúztattuk Lesták Bencét, aki a következő félévi tanulmányait Németországban fogja végezni. Nehéz szívvel köszöntünk el tőle, hiszen az ifjúságunk fontos tagja, aki szinte minden alkalmon ott van és lelkesedésével, szolgálatkészségével minket is bátorít. Egy könyvvel és egy tortával kívántunk neki kellemes és eredményes időtöltést Németországban és természetesen imádkoztunk Érte és kértük Istent, hogy vigyázzon rá és segítse Őt ebben az időszakban is. Örülünk neki, hogy ilyen lehetőség adódott az életében, de nagyon várjuk vissza.

Pénteki és vasárnapi alkalmaink nagyon áldásosak voltak, s nagy örömünkre szolgál, hogy ifjúságunk néhány új taggal bővült, akik tanulmányaik, vagy az életük alakulása miatt a mi gyülekezetünkbe járnak. A pénteki ifjúsági órákon is egyre többen vagyunk. Imádságainkban mindig kérjük az Urat, hogy adjon erőt és bölcsességet, hogy megoszthassuk az örömhírt a környezetünkben élőkkel, és bátoríthassuk egymást mi fiatalok a gyülekezeten belül is, hogy vegyünk részt az ifjúsági órákon. Nagyon jó látni, amikor ezek az imák meghallgatásra találhatnak, és a Jóisten munkálkodik az életünkben, a gyülekezetünkben.

Szeptember 29-én vasárnap örömteli esemény volt a gyülekezetünkben: gyermekbemutatásra került sor. Ifj. Bazsinka József és felesége, Ivett hozták el a gyermeküket az imaházba, hogy bemutassák Őt a gyülekezetnek és Isten áldását kérik az életére. Nagy esemény volt ez az ifjúságnak is, hiszen mióta tudjuk, hogy gyermeket várnak nem telt el úgy ifjúsági óra, hogy Jocó ne mesélt volna valami újdonságot a piciről, vagy ne fűzte volna bele valamelyik mondatába, hogy hogyan viseli Ivett a várandósságot. Nagyon jó volt látni, ahogy az Úrban bízva, teljes békességet és örömet sugározva töltik el ezt az időszakot, s ez mindannyiunk számára példa volt. Kívánjuk nekik ezután is ezt az Istentől jövő békességet és továbbra is az imádságainkban hordozzuk őket.

Október 16-án került megrendezésre gyülekezetünkben a hálaadó nap. Az ünnep előtti héten mindannyiunk igyekeztünk több figyelmet szentelni a hálaadásnak és igyekeztünk számba venni mind azt a jót, amit Isten adott nekünk az elmúlt évben. Az én szívem is egész héten e téma körül forgott. Isten rámutatott azon a héten egy súlyos hibámra, de fel is emelt. Rá kellett döbbernem, hogy a tanulás és az egyéb nehézségek sokszor elvonják a figyelmemet azokról az áldásokról, amit nap, mint nap kapok Tőle. A mindennapos dolgozatok és vizsgák között sokszor nyűg a tanulás, s mi diákok azt kívánjuk, bárcsak ne kellene iskolába járni, pedig ez is az Úrtól van. Lehetőségünk van tanulni, megismerni más kultúrákat, nyelveket, s ez a világon nagyon sok gyereknek nem adatik meg. Ez nagy tanulság volt számomra az elmúlt időszakban, hiszen az érettségiző diákokat a sok tanulnivaló könnyen maga alá temeti és a ránk váró feladatok sokszor félelmet okoznak bennünk, de Isten megmutatta nekem, hogy ezekért a dolgokért is lehet és kell is hálásnak lenni.

Ősszel a baptista fiatalok programjaiban fontos helyet töltenek be az ifjúsági konferenciák, s ez ebben az évben sincsen máshogy. Október 19-20-án került megrendezésre a József Utcai Ifjúsági Konferencia, melynek témája: „Jézus valódi arca” volt. Ezt követte az október 25-27-i hétvégén megrendezett Váci Ifjúsági Konferencia. Ezen az eseményen az ifjúságból többen is részt tudtunk venni, és őszintén mondom nagyon, nagyon jó alkalom volt. A hétvége a „Csendkirály” téma köré épült, s a szervezők így írtak erről: „Mai világunkban sokan megfélemedeznek arról, hogy Isten nem a haverunk, hanem a Mennyei Atyánk. Nem viselkedhetünk vele akárhogy, nem vehetjük fel a világ szokásait, nem engedhetünk meg magunknak akármit. De mit mond a Biblia az Istennel és a világgal való viszonyunkról? Erről szólt ez a konferencia. Vissza a Bibliához! Vissza Krisztushoz! A címünk első fele pedig a csendességeinkről szólt. Miért tartunk csendességet, miért van szüksége rá a lelkünknek, milyen következményekkel jár (kellene járnia)? Miért félünk a csendtől, miért fél tőle a Sátán?” Az élményeinkről és tapasztalatainkról bővebben a következő számban fogunk írni.

A következő időszakban több program is

vár ránk. November 8-án az ifjúságunk egy nagyobb csapata Kiskőrös felé fogja venni az irányt, mert többen szeretnék részt venni a Kiskőrösi Ifjúsági Konferencián. Ezt az eseményt is minden évben Isten áldása kíséri, és mindig megerősödve térünk haza erről a konferenciáról, éppen ezért most is nagy izgalommal és várakozással tekintünk felé. A következő ifjúsági rovatban erről az alkalomról is olvashatnak majd egy kis beszámolót a Testvérek.

(Lovász Debóra – rovatvezető)

Mindennapi élethelyzetek

Egy fiatal pár házasságkötésük évfordulójának megünneplésére készül. A férj már reggel, munkahelyére menet azt a gondolatot dédelgeti magában, hogy: „De jó lesz délután hazajönni, mert ünnepelni fogunk; drága kis párom már az előszobában puszival vár majd, aztán jöhet az ünnepi vacsora”. De rosszul kezdődik a reggel, mert az az „átkozott Trabant” nem akar elindulni, úgy viselkedik, mint egy csökönyös számár. Emiatt persze elkésik (egyik baj hozza a másikat), a főnök csúnyán néz rá, sőt egész nap barátságatlanul bánik vele.

A fiatal férfi lelki egyensúlyát csak az a gondolat tartja fenn, hogy: „De jó lesz hazamenni”. Pedig még újabb bajok keserítik az életét: Egy kellemetlen levél az egyik üzleti partnertől, a számítógép lefagyása (nem mozdul a kurzor), az adminisztrátor ügyetlensége és lassúsága. Afféle „Jakab-nap” ez, aminek örülni kellene (Jakab apostol írja, hogy: *„Teljes örömmel tartásatok, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe estek, tudván, hogy hitetek próbája állhatatosságot eredményez.”*), de ő most nem tud őszintén örülni, legfeljebb kibírni képes ezt a sok frusztrációt. Ez is csak azért sikerül, mert biztatja magát: „Jó lesz négykor hazamenni... drága feleségem puszival fogad...”. De újabb csapás következik: Fél négykor közli a főnök, hogy bent kell maradnia egy fontos ügy megbeszélésére. Idegesen ül le az értekezletre, amelyen egyik-másik kollégája túl bőbe-

szédűen szól hozzá. Lassan mászik az idő. De végre mégis indulhat („drága feleségem puszival fogad”), a Trabant most rendesen elindul, de dugóba keveredik; „telefonálni kellene haza” – de lemerült a mobilja, elfelejtette feltölteni.

Eközben otthon a felesége készíti az ünnepi vacsorát. Már előző nap beszerezte hozzá a legjobb alapanyagokat. Most mégis minden percre szüksége van, hogy idejében elkészüljön. Kellemetlen, hogy beállít a szomszédaszony megkérdezni valamit, „csak öt percre” – mondja, de már háromnegyed órája áll az előszobában. Elküldeni nem lehet, mert megsértődik. Végre elmegy, de jön a postás. Aztán hazajön a nagyfiú (már nyolc éves), intőt hoz az iskolából (elhanyagolja a matek házi feladatokat). A kisbaba pedig ma különösen nyűgös (mi lehet vele?). És nem telefonál a férje, akinek elmondhatná mindezt, hogy legalább könnyebb legyen elviselni a nehézségeket. Mégis mindennel időben elkészül, ünnepi teríték kerül az asztalra, még gyertya is.

Negyed ötkor meggyújtja a gyertyákat, hogy várva várt párját ünnepi fények fogadják. Már félöt. Már öt óra. Már negyedhat... Hol marad ilyen sokáig? Miért nem telefonál? Csak nem érte valami baj? Remeg a keze, elszorul a torka. A gyertyák már félig leégtek, a vacsora kihűlt...

Végre fordul a zárban a kulcs, belép a férj. Várja a pusztit. A puszi elmarad. Helyette: – Csakhogy végre hazataláltál! – ez a köszöntés fogadja.

– Igen, drágám, tudod ma...

A nő közbevág:

– Nézd meg Pisti üzenőfüzetét! Bukásra áll matekból, mert te nem foglalkozol vele.

–Igen, megnézem, csak hadd fűjjam ki magam...

– Mert te mindig csak kifújod magad és a feleségeddel nem törődsz. A feleség sír, a férj tehetetlenül toporog. Vége az ünnepi hangulatnak. Nyilvánvaló, hogy *empátiára* lett volna szükség ahhoz, hogy megmentse az ünnepést. Meg kellett volna hallgatni a másik történetét, kicsit átélni, amit a másik átélt, és ezáltal megérteni őt: miért késett el a férj, miért ideges a feleség.

Hasonlóképpen *empátiára* lenne szüksége a tanító néninek, akit „halálra bosszant” az a gyerek, aki rendszeresen elalszik az órán, szü-

netekben verekszik, soha nincs kész a házi feladata. Ha felkeresné őt otthon, megtudhatná, hogy a gyerek apja éjszaka szokott hazaérkezni italosán, villanyt gyújt, hangoskodik, olykor verekszik és az egész család retteg tőle. A tanító néni természetesen nem tudja megváltoztatni ezt a helyzetet, de ha a gyereket *megértené*, jobb lenne a kapcsolatuk.

Felnőtként sokszor nehezen értjük meg a kamaszokat. Számukra persze még nehezebb feladat volna megérteni minket, felnőtteket. Mi legalább voltunk már serdülők, de ők csak ezután lesznek felnőttek.

Sokszor nehezen értjük meg az öregeket, az ágyhoz kötött betegeket, a testileg, érzékszervileg vagy értelmileg sérült embereket. Velük kapcsolatban különösen világossá válhat számunkra, hogy nem elég az érzelmi rezonancia: ***gondolatban, képzeletben végig kell kísérnünk velük együtt azokat az élethelyzeteket, amelyekben meg kell küzdeniük nehézségeikkel, hogy megértsük őket.***

(Adj helyet a jónak - 104./2013.)

Elszalasztott lehetőségek...

Az apa fáradtan tér haza a munkahelyéről és lerokkad a fotelbe. Hétéves kislánya jön oda hozzá és megkérdezi:

– Mondd Apa, neked mennyi az órabéred?

Az apja haragra gerjed:

– Miért kérdezed?! Csak nem valami hülye játékot akarsz megvetetni velem? Azonnal mars a szobádba!

A kisfiú szemébe könnyek jelennek meg, de illedelmesen felmegy a szobába és becsukja maga mögött az ajtót.

Ahogy az apa ül a fotelben, még forrongnak benne a nap eseményei, ahogy a főnöke megint újraíratta vele a prezentációját, ahogy a kollégája 3 nappal a projekt vége előtt elment betegállományba... Kezébe temeti az arcát. "Mikor lesz ennek vége?" – kérdezi magától.

Aztán eszébe jut a gyerek. "Talán nem kellett volna így bánnom vele... Lehet, hogy csak

egy ártatlan kérdés volt, és én értettem félre, azért mert úgy érzem, a környezetemben már mindenki rajtam élőködik." – gondolja magában és elindul felfelé a lépcsőn. Benyit a gyermek szobájába, ahol a fia a földön kuporogva játszik magában.

A fiú felnéz és újra megkérdezi:

– Apa, neked mennyi az órabéred?

– Négy dollár fiam.

– És tudnál nekem adni két dollárt?

Az apa gyanakvó tekintettel ránéz a fiára, és azon töpreng: "Remélem nem valami játékot akar venni belőle

magának..." Majd meg is kérdezi tőle:

– Mire kellene neked az a két dollár?

– Mindjárt megmutatom! – mondja a gyermek sejtelmes mosollyal az arcán.

Apja előveszi a két dollárt, és odaadja a fiának. Mire a fiú benyúl a takarója alá és előveszi a megtakarított

pénzét. Elkezdi összerakosgatni az aprót, ami összesen két dollárra jön ki. Hozzáteszi a most kapott másik

két dollárt és boldogan az apja felé nyújtja:

– Apa! Most, hogy kifizetem neked, tudsz velem is tölteni egy órát, hogy együtt játsszunk?

(Adj helyet a jónak - 103./2013.)

A világ szép...

Gazdag vagyok, miközben semmim sincsen!

Koldus vagyok? Amire vágyom minden,

meg van nekem, az élet tálcán nyújtja,

- s nem kell a kapzsis mocskos háborúja!

Enyém a dal, a csodaszép természet,

s lelkemben őrzöm a milliányi szépet,

s ha kell neked, hát boldogan megosztom.

Az élet szép, – ne marakodj a koncon!

Mindenből jut, amire szívből vágyom,

s hogy haladok, azt mutatja a lábnyom,

amerre lépek nyomot is hagyok,

mert ember is, és isten is vagyok.

A szeretettel célokat teremtek,

és mutatom a méla embereknek:

- Gyertek velem, tanuljatok meg élni!

A világ szép, csak nem kell tőle félni!

(Aranyosi Ervin)

A kígyó ígérete

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy indián fiú, akit egy hónapra kiküldtek az erdőbe, mert ez a próba hozzátartozott a törzsi beavatáshoz. Ez idő alatt vigyázni kellett magára, meg kellett védenie magát, és elegendő élelmet kellett találnia a túléléshez.

Néhány napig rendben is ment minden, egészen addig, amíg egy olyan helyre nem ért, ahol szemmel láthatóan nem volt túl sok ehető dolog. A fiú ennivalót keresve tovább vándorolt, de ahogy teltek-múltak a napok, az csak egyre kevesebb lett. Már nagyon éhes volt, amikor egy nagy hegyhez ért. Amint felfelé haladt rajta, egyszer csak egy csörgőkígyó siklott az útjába. A kígyó megszólalt:

- Kedves fiú, eltévedtem itt a hegyekben, és nem találok a lefelé vezető ösvényt. Tudom, hogy te ismered az utat. Szépen kérek, vigyél le innét! Különben biztosan elpusztulok idefenn.

... A fiú azt válaszolta:

- Ismerlek téged. Te a csörgőkígyó vagy. Egyetlen marásoddal megölhetsz!

A kígyó tovább próbálkozott:

- Kedves fiú, nagyon éhesnek tűnsz.

- Napok óta nem ettem - ismerte el a fiú.

- Ha megmutatod a hegyről levezető utat, megmutatom, hogy hol találsz ennivalót. Terített asztalhoz vezetlek, és táncolok neked.

A fiú hallgatott, a kígyó pedig táncolt neki egy kicsit. Aztán megszólalt a kígyó:

- Ugye szép vagyok, ha táncolok?

- Szép vagy, ha táncolsz, de tudom, mit tehetsz velem. Megmarhatsz és megölhetsz.

- Megígérem, hogy ha leviszel a hegyről, megmutatom neked az ételt, és nem bántalak - felelte a kígyó.

- Megígéred?

- Hát persze.

A fiú levezette a kígyót a hegy lábához, és a kígyó, ígéretéhez híven, megmutatta, hol van az élelem. Olyan lakomát terített a fiú elé, hogy az úgy érezte magát, mint egy király. A kígyó ezután táncba kezdett a fiú előtt, a fiú meg táncolt a kígyóval. Egy szempillantásnál is rövidebb idő alatt a kígyó a fiúra támadt, rárontott, és megmarta. A fiú a földre esett, és felkiáltott a fájdalomtól. Könnyek és jajkiáltások közepette a szemére hányt a kígyónak:

- Megígérted! Megígérted, hogy nem marsz meg!

A kígyó mosolygott, és így felelet:

- Amikor lehoztál, azt mondtad, hogy ismeresz engem.

A világ csörgőkígyója, melyet akár a sátnak is nevezhetünk, mindig olyan dolgokat ígér, amiket nem tud megtartani. Az élvezetek és a gazdagság, testi örömök ígérete is olyan álmokkal hiteget, amelyekben nem tudunk megálljt parancsolni vágyainknak. A világ tele van üres ígéretekkel, tele van előre gyártott megoldásokkal és könnyű utakkal. De egyik előre gyártott megoldás sem hozza meg azt a beteljesülést és boldogságot, amire mindennél jobban vágyunk. Egyik könnyű út sem vezet az életre, hanem inkább kiégésre, csalódásra és pusztulásra ...

"A szűk kapun menjete be! Tágas a kapu és széles az út, amely a romlásba visz - sokan bemennek rajta. Szűk a kapu és keskeny az út, amely az életre vezet - kevesen vannak, akik megtalálják." Mt.7:13-14.

*****

- Ne félj olyannak lenni, amilyenek Isten akart és teremtett, tehát amilyen vagy!

- Ne félj elismerni a hibáidat, mert nincs egyetlen ember sem, aki soha nem hibázott!

- Ne félj kimondani és képviselni őszinte véleményed, mert mások csak ezáltal tudnak téged helyesen megítélni!

- Ne félj megváltoztatni a véleményed, ha egy másik vélemény meggyőz téged! Mert a vélemények olyanok, mint a tested bőre: ha nem tudnak veled együtt nőni, akkor kőkemény páncéllá válhatnak, amely végül megfojt!

- Ne félj azoktól az emberektől, akik nem szeretnek. Azért nem szeretnek, mert tartanak tőled, és ezt csak te szüntetheted meg!

- Ne félj a fontos és a sürgős között különbséget tenni, és a sürgős dolgot abbahagyni, ha valami fontos tennivalód akad! Mert a sürgős dolgok elrabolják az idődet, a fontosak azonban meggazdagítják az életedet!

- Ne félj a holnaptól, a jövőtől! Mert mindig csak feltételezheted, hogy mi fog történni. Egyedül Isten tudja, mi a terve veled!

Káposztával sült csirke

Hozzávalók: 1,5 kg fehér káposzta, 4 egész csirkecomb (lehetnek más részek is), 6-8 szelet húsos füstölt szalonna, 2 db tv [paprika](#), 2 db [paradicsom](#), 2-3 gerezd [fokhagyma](#), késhegy-nyi őrölt kömény, só

*Elkészítés:*A tepsit (vagy jénait) kibéleljük a szalonnacsíkokkal (lehet zsírral vagy olajjal is helyettesíteni).

A legyalult káposztát kissé besózzuk, majd jó 3/4 részét ráterítjük a szalonnára. Erre rárajuk az ugyancsak sózott combokat, majd a paprika-és paradicsomszeleteket. A tetejét meghintjük a zúzott fokhagymával, a fűszerköménnyel, és befedjük a maradék káposztával.

Alufóliával letakarva közepes tűznél kb 1 órán át sütjük (pároljuk). Amikor a hús puha, le-szedjük róla a fóliát, és pirosra sütjük.

Káposztás krumplileves

Hozzávalók (4 főre): 40 dkg krumpli, 25 dkg [savanyú káposzta](#), 15 dkg kolbász, 10 dkg [füstölt szalonna](#), 1 fej vöröshagyma, 2 ek liszt, 1 ek ételízesítő, só, 2 dl tejföl, 1 tk piros fűszerpaprika

Mellé egy szelet friss puha kenyér.

Elkészítés: A krumplit meghámozzuk és felkockázzuk. A savanyú káposztát megmossuk, felaprítjuk. A megtisztított vöröshagymát felkockázzuk, kevés olajon megdinszteljük, hozzáadjuk a felkockázott szalonnát. Meghintjük pirospaprikával, beletesszük a felkockázott krumplit, felöntjük vízzel, fűszerezük. Amikor már majdnem puha a krumpli, hozzáadjuk a savanyú káposztát és a kolbász karikákat. Ha minden megfőtt, tejfölös habarást teszünk bele, és jól összeforraljuk.

SZERETET - SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: **Katona Béla**

Szerkesztő: Máté Dániel mate.dani54@gmail.com,

Máté Daniella matedaniella@gmail.com

Technikai szerkesztő: Lesták Károly lestakk@ps.hu

Honlap elérhetősége: www.pbgy.hu

November igen gazdagnak ígérkezik gyülekezetünk számára.

- 10-én egész napra várjuk a **Paksi Gyülekezet férfikarát**, és lelkipásztorát, Vasadi Teodort. A kedves és lelkes férfikar délelőtt (10.00-kor) és délután (16.00-kor) is énekel közöttünk. Ebédidőben otthonainkba hívhatjuk a paksi testvéreket, délután pedig vendégekre való tekintettel a szokásosnál egy órával korábban kezdjük istentiszteletünk.

- 24-én hálával szeretnénk megemlékezni az **új templomunk építésének 15. évfordulójára**. Ritka szép kiváltsága Isten népének az az időszak, amikor templomot, imaházat építhet. Rendkívüli erő, lelkesedés és szolgálatkészség járja át ilyenkor a szíveket. Nagyszerű lehetőség újra felidézni ezeket az áldott hónapokat.

Tervezzünk jó előre, hogy ezeken a kiemelt eseményeken jelen lehessünk, és miénk is legyen az ünnepek öröme és áldása!"

Szeretettel: Katona Béla

Állandó Alkalmaink

Istentisztelet: vasárnap 10 és 17 órakor (nyári időszakban 18 órakor)

Bibliaóra: csütörtök 18,30 órakor

Korosztályok szerinti gyermek bibliakör: vasárnap 9 órától 10 óráig (nyári időszakban 9.30 tól imaóra)

Ifjúság bibliaóra: pénteken 18,00 és vasárnap 9 órától

Kiscsoportos biblia tanulmányozás /MKBK/: vasárnap 9 órától 10 óráig

Énekóra: csütörtök 19,30, vasárnap 18,30 órától

Elöljárósági megbeszélés: a hónap első vasárnapját követő szerda 18 órától

Sakk szakkör a hónap első vasárnapját követő hétfő 17 órától

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58. Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: **Katona Béla**

Gyülekezetvezető/Gondnok:
Laczkovszki János
Telefon: 284-46-04